

UOHSX0065CPA

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R395/2013/VZ-16776/2014/310/OHo

Brno: 13. srpna 2014

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 28. 11. 2013, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, který podal zadavatel -

- **Svazek obcí VODOVODY A KANALIZACE**, IČO 60418885, se sídlem Kubišova 1172, 674 01 Třebíč, ve správním řízení zastoupený JUDr. Borisem Vágnerem, advokátem, se sídlem třída Kpt. Jaroše 19, 602 00 Brno,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S176/2011/VZ-22370/2013/524/JHn ze dne 15. 11. 2013, ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Zajištění kvality pitné vody ve vodárenské soustavě jihozápadní Moravy – region Třebíčsko**“ v režimu otevřeného řízení, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 6. 2. 2007 pod ev. č. 50019884, ve znění oprav ze dne 23. 2. 2007, a v Dodatku k Úřednímu věstníku Evropské unie dne 7. 2. 2007 pod ev. č. 2007/S 26-031110, ve znění dodatečných informací uveřejněných dne 24. 2. 2007, kde dalším účastníkem správního řízení je vybraný uchazeč – společnost

- **VHS plus, spol. s r.o.**, IČO 46992138, se sídlem Dobšická 17, 670 21 Znojmo,
- **PŘEMYSL VESELÝ stavební a inženýrská činnost s.r.o.**, IČO 25342100, se sídlem Pražákova 1000/60, 619 00 Brno,
- **SYNER VHS Vysočina, a.s.**, IČO 25183052, se sídlem Na Hranici 4839/14, 586 01 Jihlava,

- **Outulný, a.s.**, IČO 26230992, se sídlem Bohunická 133/50, 619 00 Brno – Horní Heršpice,

které podaly na základě smlouvy o sdružení ze dne 26. 3. 2007 společnou nabídku,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S176/2011/VZ-22370/2013/524/JHn ze dne 15. 11. 2013

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Svazek obcí VODOVODY A KANALIZACE, IČO 60418885, se sídlem Kubišova 1172, 674 01 Třebíč (dále jen „**zadavatel**“), uveřejnil v Informačním systému o veřejných zakázkách oznámení o zakázce ze dne 6. 2. 2007 pod ev. č. 50019884, ve znění oprav ze dne 23. 2. 2007, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 7. 2. 2007 pod ev. č. 2007/S 26-031110, ve znění dodatečných informací uveřejněných dne 24. 2. 2007, s názvem „Zajištění kvality pitné vody ve vodárenské soustavě jihozápadní Moravy – region Třebíčsko“ zadávané v otevřeném řízení (dále jen „**veřejná zakázka**“),
2. na základě provedeného hodnocení nabídek vybral jako ekonomicky nejvhodnější společnou nabídku sdružení společností VHS plus, spol. s r.o., IČO 46992138, se sídlem Dobšická 17, 670 21 Znojmo, PŘEMYSL VESELÝ stavební a inženýrská činnost s.r.o., IČO 25342100, se sídlem Pražákova 1000/60, 619 00 Brno, SYNER VHS Vysočina, a.s., IČO 25183052, se sídlem Na Hranici 14, 586 01 Jihlava a Outulný, a.s., IČO 26230992, se sídlem Bohunická 133/50, 619 00 Brno – Horní Heršpice (dále jen „**vybraný uchazeč**“).
3. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, obdržel podnět, jehož obsah tvořila žádost o provedení přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při veřejné zakázce. V reakci na podnět si Úřad vyžádal vyjádření zadavatele a dokumentaci o předmětné veřejné zakázce a na základě posouzení předložených podkladů zadávacího

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona.

řízení získal pochybnosti o souladu postupů zadavatele se zákonem a proto zahájil dne 8. 9. 2011 správní řízení z moci úřední, přičemž za účastníky označil zadavatele a vybraného uchazeče.

4. Z dokumentace předložené zadavatelem vyplynuly následující skutečnosti. Zadávací řízení pro veřejnou zakázku bylo zahájeno dne 6. 2. 2007, kdy zadavatel v souladu s § 26 odst. 1 písm. a) zákona uveřejnil oznámení o zahájení zadávacího řízení v informačním systému o veřejných zakázkách.
5. V rámci technických kvalifikačních předpokladů vymezil zadavatel mimo jiné požadavek na předložení seznamu stavebních prací dle § 56 odst. 3 písm. a) zákona. Tyto stavební práce měly být v souladu s požadavky zadavatele provedeny v posledních pěti letech, přičemž zadavatel dále požadoval, aby uchazeči doložili, že *„v tomto období ukončili (nebo uvedli do zkušebního provozu) alespoň 1 vodohospodářskou stavbu (čistírny odpadních vod, vodovody, kanalizace) v hodnotě min. 400 mil. Kč, spolufinancovanou z EU a maximálně dvě stavby vodovodů a jedné stavby úpravny vody v celkové hodnotě 200 mil.“*
6. Základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky byla ekonomická výhodnost nabídky dle § 78 odst. 1 písm. a) zákona. Základní hodnotící kritérium bylo zadavatelem rozděleno na tato dílčí hodnotící kritéria: „Výše nabídkové ceny bez DPH“ s váhou 65 %, „Délka záruční doby na technologickou část stavby“ s váhou 13 %, „Délka záruční doby na stavební část stavby“ s váhou 12 %, „Výše smluvní pokuty za prodlení se splněním termínu uvedení ÚV do zkušebního provozu za každý i započatý den prodlení“ s váhou 5 % a „Výše smluvní pokuty za prodlení se splněním termínu ukončení každého ze Závazných milníků za každý započatý den a případ prodlení“ s váhou 5 %.
7. U posledních dvou jmenovaných dílčích hodnotících kritérií zadavatel vymezil rozpětí pro navržené smluvní pokuty tak, že stanovil minimální možné výše smluvních pokut a rovněž jejich maximální možné výše.
8. Dále zadavatel pro účely provedení hodnocení nabídek uvedl, že *„bude-li hodnotící komise považovat hodnotu jiného dílčího kritéria, než je cena, za zjevně nepřiměřenou, postup podle vpředu popsání metody nepoužije (touto metodou jsou myšleny vzorce pro matematický propočet bodového ohodnocení) a nabídce v rámci tohoto kritéria přiřadí 0 bodů. Jestliže uchazeč navrhne výši smluvní pokuty přesahující maximální výši smluvní pokuty stanovenou v Zadávacích podmínkách, bude toto kritérium hodnoceno jen ve výši maximálního limitu“*.
9. Ve stanovené lhůtě obdržel zadavatel celkem šest nabídek. Ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 6. 4. 2007 (dále jen „zpráva“) vyplývá, že v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Délka záruční doby na stavební část stavby“ obdržely čtyři z podaných nabídek 0 bodů, neboť údaje, které měly být předmětem hodnocení dle tohoto dílčího hodnotícího kritéria, byly hodnotící komisí *„posouzeny jednohlasně jako zjevně nepřiměřené“*.
10. Hodnotící komise ve zprávě v této souvislosti dále uvedla, že *„se jednomyslně shodla na tom, že přiměřenou může být považována záruční doba v délce do 120 měsíců“*, a dále, že *„záruční doba přesahující délku 120 měsíců (10 let) se jeví hodnotící komisi jako nadsazená, její dodržení nereálné“*. Nabídky, které obdržely těchto 0 bodů, nabízely předmětnou záruční

lhůtu v délce 133, 136, 180 a 177 měsíců. Zbylé dvě nabídky (mezi nimi i nabídka vybraného uchazeče) navrhovaly předmětnou záruční dobu shodně v délce 120 měsíců.

11. Dne 18. 9. 2012 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S176/2011/VZ-17590/2012/550/JHn (dále jen „**původní rozhodnutí Úřadu**“), které bylo zrušeno rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R277/VZ-10198/2013/310/BVÍ ze dne 18. 9. 2012 (dále jen „**druhostupňové rozhodnutí**“) a věc byla vrácena Úřadu k novému projednání.
12. V původním rozhodnutí Úřadu bylo ve výroku I. konstatováno, že se zadavatel při zadávání veřejné zakázky dopustil spáchání správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení:
 - a. § 44 odst. 3 písm. f) zákona v návaznosti na § 78 odst. 4 zákona, když stanovil způsob hodnocení nabídek podle dílčích hodnotících kritérií vymezených v bodě 6 tohoto rozhodnutí o rozkladu tak, že za nabídnuté hodnoty, které bude hodnotící komise považovat za zjevně nepřiměřené, obdrží nabídka v rámci tohoto hodnotícího kritéria nulové bodové hodnocení, a způsobil tím, že se tato dílčí hodnotící kritéria nevztahovala k nabízenému plnění veřejné zakázky a nevyjadřovala vztah užité hodnoty a ceny, a
 - b. § 6 zákona, když při hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria „Délka záruční doby na stavební část stavby“, nepostupoval podle stanoveného způsobu hodnocení, čímž porušil zásadu transparentnosti, a
 - c. § 56 odst. 7 písm. c) zákona v návaznosti na § 6 zákona, když v oznámení o zakázce nestanovil úroveň předpokladů podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona, odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, když požadoval předložení seznamu stavebních prací provedených za posledních 5 let, v němž musí dodavatel doložit, že v tomto období ukončil (nebo uvedl do zkušebního provozu) alespoň jednu vodohospodářskou stavbu (čistírny odpadních vod, vodovody, kanalizace) v hodnotě minimálně 400 000 000 Kč, spolufinancovanou Evropskou unií,

přičemž tyto postupy mohly podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel dne 8. 6. 2007 uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem.

13. Výrokem II. původního rozhodnutí uložil Úřad zadavateli povinnost uhradit za spáchání shora vymezeného správního deliktu pokutu ve výši 500 000 Kč.
14. V druhostupňovém rozhodnutí byla konstatována nepřezkoumatelnost výroku I. původního rozhodnutí a jeho odůvodnění, dále pochybení zadavatele při hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria „Délka záruční doby na stavební část stavby“ a konečně pochybení Úřadu při určování výměry pokuty. Z uvedených důvodů bylo původní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena Úřadu k novému projednání.

II. Napadené rozhodnutí

15. Dne 15. 11. 2013 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S176/2011/VZ-22370/2013/524/JHn (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Ve výroku I. napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení § 44 odst. 3 písm. f) zákona, v návaznosti na § 6

citovaného zákona, když v rozporu se zásadou transparentnosti stanovil způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií „Délka záruční doby na technologickou část stavby“ a „Délka záruční doby na stavební část stavby“ tak, že za nabídnuté hodnoty, které bude hodnotící komise považovat za zjevně nepřiměřené, obdrží nabídka v rámci těchto hodnotících kritérií nulové bodové hodnocení, přestože se jedná o hodnotící kritéria, jejichž hodnoty nemohou být jako zjevně nepřiměřené posouzeny, neboť jejich hodnoty nejdou k tíži zadavatele a neohrožují realizaci předmětu plnění, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a byla již uzavřena smlouva.

16. Výrokem II. Úřad konstatoval spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že zadavatel nedodržel postup stanovený v ustanovení § 56 odst. 7 písm. c) zákona, v návaznosti na § 6 citovaného zákona, když minimální úroveň technických kvalifikačních předpokladů nestanovil tak, aby odpovídala druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, neboť požadoval předložení seznamu stavebních prací provedených za posledních 5 let, v němž musí dodavatel doložit, že v tomto období ukončil nebo uvedl do zkušebního provozu alespoň 1 vodohospodářskou stavbu v hodnotě minimálně 400 000 000 Kč spolufinancovanou Evropskou unií, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a byla již uzavřena smlouva.
17. Výrokem III. napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli pokutu ve výši 380 000 Kč.
18. Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal relevantní skutečnosti, které se k veřejné zakázce a postupu zadavatele při jejím zadávání vztahovaly. Zároveň v napadeném rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení před Úřadem a podání zadavatele, jež bylo učiněno dopisem ze dne 13. 8. 2013.
19. Úřad se nejprve vyjádřil k pojmu „zjevná nepřiměřenost“, jakožto neurčitému právnímu pojmu, který může způsobit, že uchazeč při tvorbě nabídky bez svého vědomí postupuje způsobem, který má pro něj negativní důsledky. Úřad dále konstatoval, že zadavatel tento pro uchazeče negativní výsledek eliminoval v případě dílčích hodnotících kritérií, spočívajících v určení výše smluvních pokut, když v zadávací dokumentaci stanovil jak minimální, tak maximální výši smluvních pokut a dále uvedl, že smluvní pokuty limit převyšující, budou hodnoceny pouze ve výši maximálního limitu. Hodnotící komise tak efektivně nemohla přiřadit hodnocení 0 bodů, ve vztahu k dílčím hodnotícím kritériím, jejichž obsahem je hodnocení výše smluvních pokut.
20. Dále Úřad uvedl, že ve vztahu k dílčím hodnotícím kritériím, která se týkala délky záručních dob, již zadavatel podobné limity jako u kritérií smluvních pokut v zadávací dokumentaci nestanovil, ale naopak umožnil ocenit zjevně nepřiměřené délky záručních dob hodnocením 0 bodů. Posouzení, zda se u předložených hodnot záručních dob jedná o zjevně nepřiměřené hodnoty, tak zadavatel přenechal hodnotící komisi. Úřad dále zdůraznil, že považuje za nelogické považovat dlouhé záruční doby za zjevně nepřiměřené. Jedná se totiž o hodnoty, které čím jsou delší, tím jsou pro zadavatele výhodnější. Zadavatelův postup tak odporuje smyslu posuzování zjevně nepřiměřených hodnot, kterým je ochrana zadavatele v situaci, kdy by mohlo dojít k ohrožení realizace veřejné zakázky.
21. K problematice zjevné nepřiměřenosti Úřad podrobně rozvedl a demonstrativně uvedl, které aspekty veřejné zakázky si zaslouží chránit před zjevně nepřiměřenými hodnotami

a zdůraznil, že i zjevně nepřiměřená hodnota záruční doby nakonec neovlivní vlastní realizaci veřejné zakázky, neboť její počátek se vztahuje až k okamžiku dokončení díla.

22. Úřad konstatoval, že postup hodnotící komise ve vztahu k dílčím hodnotícím kritériím zaměřeným na délku záruční doby tak zadavatel stanovil netransparentně, čehož důsledkem bylo, že hodnotící komise určila hranici hodnot, které bude považovat za nepřiměřené, až poté, co jí byly známy hodnoty záručních dob v předložených nabídkách. Zadavatel tak postupoval v rozporu s § 44 odst. 3 písm. f) zákona a současně v rozporu se zásadou transparentnosti.
23. Závěrem k problematice „zjevné nepřiměřenosti“ hodnot určitých dílčích hodnotících kritérií Úřad pro ilustraci poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, vydaný po ukončení šetřeného zadávacího řízení, sp. zn. 5 Afs 75/2009 ze dne 6. 11. 2009, jež podporuje názor Úřadu, že za zjevně nepřiměřené nemají být posuzována kritéria jdoucí k tíži dodavatele a neohrožující realizaci předmětu plnění veřejné zakázky. Konkrétně posuzování doby záručního servisu a výše smluvní pokuty jakožto zjevně nepřiměřené, bylo Nejvyšším správním soudem v tomto případě shledáno za účelové a směřující proti smyslu zákona.
24. Pokud jde o výrok II. napadeného rozhodnutí, zadavatel se dle Úřadu dopustil porušení § 56 odst. 7 písm. c) zákona tím, že vymezil diskriminačně minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu tak, že vyžadoval předložení seznamu významných stavebních zakázek obsahujícího i stavební zakázku, jejíž realizace by byla spolufinancována z prostředků Evropské unie. Dle Úřadu není takový požadavek objektivně zdůvodnitelný a nelze jej považovat za logický a opodstatněný, neboť realizace takových stavebních prací nevykazuje podstatné odlišnosti od obdobných zakázek financovaných z jiných zdrojů. Takto vymezený technický kvalifikační předpoklad je dle Úřadu diskriminační a mohl mít podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky, neboť bez jeho zakotvení zadavatel mohl obdržet i nabídky jiných dodavatelů, které by mohly nabízet výhodnější podmínky pro zadavatele.
25. Úřad uvedl, že nesouhlasí s tvrzením zadavatele, že by předmětnou veřejnou zakázku mohl realizovat pouze dodavatel, který již realizoval veřejnou zakázku financovanou z Evropské unie. Zadavatel tak tímto požadavkem omezil okruh potenciálních uchazečů o dodavatele, kteří dosud veřejnou zakázku spolufinancovanou Evropskou unií nerealizovali, avšak v jiných ohledech byli schopni předmět veřejné zakázky poskytnout.
26. Dále Úřad souhlasil s tvrzením zadavatele, že administrace stavby, která je realizovaná z fondů Evropské unie, může být pro dodavatele náročnější s tím, že oprávněnost podmínek na prokázání kvalifikace však musí být posuzována ad hoc. V případě veřejné zakázky, která spočívá ve stavebních pracích na vodárenské soustavě, Úřad shledal vyšší míru administrativy jako nedostatečný důvod pro omezení okruhu případných dodavatelů.
27. Se zadavatelovou námitkou, že by každý kvalifikační předpoklad stanovený zákonem mohl působit diskriminačně, se Úřad vypořádal odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, sp. zn. 1 Afs 20/2008, kterým se soud vyjadřoval jak k zjevné diskriminaci, tak k diskriminaci skryté.
28. Úřad k výroku II. napadeného rozhodnutí dodal, že věcně se s tímto posouzením plně shodovalo jak původní rozhodnutí, tak druhostupňové rozhodnutí.

29. Na závěr této části napadeného rozhodnutí se Úřad vyjádřil k podáním zadavatele, jež byla učiněna 26. 9. 2011, 29. 3. 2012 a 13. 8. 2013. Nejprve tak Úřad uvedl svůj názor na závaznost obchodních podmínek, jakožto součásti zadávací dokumentace a vzhledem k poslednímu podání Úřad analyzoval rozhodnutí Evropské komise ze dne 16. 12. 2005. Zadavatel tvrdil, že tímto rozhodnutím Evropská komise (dále jen „Komise“) shledala zadávací podmínky souladnými se zákonem. Úřad se s tímto názorem neztotožnil a konstatoval, že Komise neuvedla, že by se souladem postupu zadavatele s právními předpisy zabývala a dané rozhodnutí Komise se vyjadřovalo pouze k pokrytí výdajů a ke způsobu financování.
30. V poslední části napadeného rozhodnutí se Úřad zabýval uloženou pokutou. Především pak popsal použití zásady absorpce při souběhu více správních deliktů, kdy jako velmi závažný zhodnotil první správní delikt spočívající v netransparentním stanovení způsobu hodnocení nabídek (tj. jako porušení zásady transparentnosti) s tím, že druhý správní delikt posoudil jako přitěžující okolnost. Následně Úřad uvedl okolnosti případu, které posoudil jako polehčující a uložil pokutu v dolní polovině zákonné výše.

III. Námitky rozkladu

31. Proti napadenému rozhodnutí podal zadavatel rozklad, který byl Úřadu doručen v zákonné lhůtě dne 28. 11. 2013.
32. Zadavatel v rozkladu nejprve napadá výrok II. napadeného rozhodnutí, kterým bylo Úřadem konstatováno spáchání správního deliktu, specifikovaném v tomto výroku a jeho odůvodnění. Namítá, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož se v odůvodnění Úřad nedostatečně vypořádal s vyjádřením zadavatele ze dne 13. 8. 2013. Zadavatel má za to, že jeho argumentace z uvedeného vyjádření pak byla Úřadem nesprávně popsána, pochopena a v konečném důsledku i odůvodněna. Zadavatel se ve zmíněném vyjádření snažil dokázat, že Komise a Ministerstvo pro místní rozvoj požadavek na technický kvalifikační předpoklad, spočívající ve spolufinancování zakázky ze zdrojů EU, shledaly přijatelným a že by tento názor měl Úřad respektovat. Zadavatel se tak domnívá, že je podroben kontrole ze strany více orgánů a tyto orgány dochází k opačným závěrům.
33. Zadavatel dále uvádí, že se Úřad v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho argumentací tak, jak mu bylo uloženo druhostupňovým rozhodnutím, tedy s podklady, které zadavatel předložil během řízení o rozkladu a že argumentaci zadavatele poukazující na stanoviska Komise a Ministerstva pro místní rozvoj Úřad nezohlednil ani při rozhodování o výši pokuty.
34. Ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí, kterým Úřad konstatoval spáchání správního deliktu spočívajícího v netransparentním stanovení hodnotících kritérií, zadavatel nejprve uvádí, že se plně ztotožňuje s rozhodovací praxí Úřadu a s judikaturou správních soudů, které konstatovaly, že za zjevně nepřiměřené nelze považovat hodnoty hodnotících kritérií, jež nejduo k tíži zadavatele. Dále však zadavatel uvádí, že rozhodovací praxe Úřadu, ani judikatura správních soudů není v problematice zjevné nepřiměřenosti vyčerpána v plném rozsahu a dané orgány se nezabývaly situací, kdy nabízené hodnoty překračují hranice, které lze považovat za reálné. Zadavatel je toho názoru, že hodnoty uvedené v některých nabídkách nebyly reálně dosažitelné. U některých nabídek tak zadavatel nalézá snahu získat podvodným způsobem výhodu a proto samotné nabídky nepovažuje za vážně

učiněné. Z toho zadavatel vyvozuje, že nabídky nesplnily podmínky platnosti právních úkonů, tudíž je považuje za absolutně neplatné právní úkony.

35. Zároveň zadavatel dodává, že cílem jeho postupu bylo zamezení vlivu těchto podvodných postupů na zadávací řízení a dále se zadavatel domnívá, že se s touto argumentací Úřad dostatečně nevypořádal. Zadavatelem uvedený úmysl pak měl být Úřadem posouzen jako okolnost významná pro uložení pokuty a měl tedy mít vliv na výši pokuty v jeho prospěch.
36. Konečně zadavatel nesouhlasí s odůvodněním výše udělené pokuty, konkrétně se pak domnívá, že se Úřad v napadeném rozhodnutí dostatečně neřídil závazným názorem vyjádřeným v druhostupňovém rozhodnutí, když nezohlednil argumentaci učiněnou v dalších podáních zadavatele a nezabýval se okolnostmi významnými pro výši pokuty, na které zadavatel poukázal v rozkladu.

Závěr rozkladu

37. Závěrem rozkladu zadavatel požaduje zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.

IV. Řízení o rozkladu

38. Úřad neshledal důvody pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

39. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
40. Úřad tím, že svým rozhodnutím č.j. ÚOHS-S176/2011/VZ-22370/2013/524/JHn ze dne 15. 11. 2013, rozhodl tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

Námítky k výroku II. napadeného rozhodnutí

41. Stěžejní část námitek zadavatele směřovala proti výroku II. napadeného rozhodnutí a především jeho odůvodnění. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zadavatel spatřoval v nedostatečném vypořádání argumentace, jež byla obsahem jeho vyjádření ze dne 13. 8. 2013.
42. Jsem toho názoru, že argumentace Úřadu v odst. 63, navazující na odst. 27 napadeného rozhodnutí, je sice stručná, ale zcela dostatečná a odpovídající na námitky obsažené v daném vyjádření zadavatele. Úřad v uvedeném odstavci konstatoval, že Rozhodnutí Komise ze dne 16. 12. 2005 svědčí o skutečnosti, že Komise rozhodla o udělení pomoci z Fondu soudržnosti,

avšak uvedené rozhodnutí Komise pouze vyjmenovává podmínky získání pomoci z Fondu soudržnosti, týkající se možnosti čerpání finančních prostředků z evropských fondů a že Komise nekonstatovala, že by byly zadávací podmínky na veřejnou zakázku stanoveny v souladu se zákonem, dokonce ani neuvedla, že by se posouzením souladu s vnitrostátními či evropskými právními předpisy z hlediska postupu zadavatele v zadávacím řízení vůbec zabývala. Se závěrem Úřadu, že se citované rozhodnutí Komise týká pokrytí výdajů a způsobu financování, avšak nezabývá se posouzením správnosti nebo zákonnosti postupu zadavatele, se tak plně ztotožňuji a konstatuji, že takto vyjádřené právní posouzení podání zadavatele ze dne 13. 8. 2013 odpovídá na jeho, pro předmětnou věc relevantní, teze a Úřad se tak v napadeném rozhodnutí k obsahu podání zadavatele ze dne 13. 8. 2013 vyjádřil logicky správným a přezkoumatelným způsobem.

43. Z rozkladu vyplývá, že zadavatel není spokojen s tím, že Úřad jeho obsáhlé vyjádření ze dne 13. 8. 2013 adresoval pouze tímto jedním odstavcem. Jsem ale toho názoru, že výše uvedená argumentace plně odpovídá na meritum námitek přednesených v předmětném vyjádření. Zadavatel rozsáhle vyvozoval přímý aplikační účinek Rozhodnutí Komise ze dne 16. 12. 2005 a ve vztahu k aplikovatelnosti právní normy jej připodobnil k nařízení Evropské unie. S posouzením aplikovatelnosti rozhodnutí Komise se Úřad v napadeném rozhodnutí implicitně ztotožnil, jelikož nijak se zadavatelem v této otázce nepolemizoval. Rozdílného posouzení se dostalo až obsahu Rozhodnutí Komise ze dne 16. 12. 2005 a závěru, který z něj vyplývá a v tomto smyslu se Úřad v napadeném rozhodnutí s Rozhodnutím Komise ze dne 16. 12. 2005 vypořádal.
44. Zadavatel ale dále ve vyjádření ze dne 13. 8. 2013 dospěl k závěru, že *„je třeba zdůraznit, že stanovisko Evropské komise přezkoumávající v rámci auditu totožnou problematiku jako Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (mj. soulad obsahu zadávací dokumentace s příslušnými právními normami komunitárního práva, podmínkami rozhodnutí komise o udělení pomoci z Fondu soudržnosti i vnitrostátními normami) je nepochybně závazné i pro Úřad hospodářské soutěže ČR“*. Tímto zadavatelem zmíněným stanoviskem Evropské komise ale již není Rozhodnutí Komise ze dne 16. 12. 2005. K závaznosti právních aktů Evropské unie a jejich účinku uvádím následující. Zadavatel ve vyjádření ze dne 13. 8. 2013 odkázal na text čl. 288 konsolidovaného znění Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), který stanoví, že Evropská unie pro výkon své pravomoci přijímá svými orgány nařízení, směrnice, rozhodnutí, doporučení a stanoviska. Nařízení Evropské unie má obecnou působnost a je závazné v celém svém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Směrnice je závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům. Konečně rozhodnutí je závazné v celém rozsahu, přičemž pokud jsou v rozhodnutí uvedeni ti, jimž je určeno, je závazné pouze pro ně. Doporučení a stanoviska pak závazná nejsou. Přednost právní úpravy Evropské unie před právním řádem členského státu byla vyjádřena např. v rozsudcích Evropského soudního dvora ve věci Van Gend & Loos, 26/62 ze dne 5. 2. 1963 a ve věci Simmenthal, 106/77 ze dne 9. 3. 1978, přímá aplikovatelnost nařízení vyplývá ze znění SFEU a přímý účinek je pro ustanovení směrnice možné přisoudit až za podmínek jeho jasnosti, přesnosti, bezpodmínečnosti, ve vertikálně vztupném směru (tedy jednotlivce se dovolává povinnosti, která byla uložena členskému státu) a za situace, kdy směrnice nebyla v předepsané lhůtě implementována do národního práva nebo nebyla implementována správně (viz rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Van Duyn, 41/74

ze dne 4. 12. 1974, rozsudek ve věci Ratti, 148/78 ze dne 5. 4. 1979 a rozsudek ve věci Marshall, 152/84 ze dne 26. 2. 1986). Přímá aplikovatelnost rozhodnutí pak vychází z rozsudku Evropského soudního dvora ve věci Grad, 9/70 ze dne 6. 10. 1970, a to jak ve vztahu k jednotlivci, kdy přímý aplikační účinek vyplývá z adresování rozhodnutí konkrétní osobě, tak ve vztahu k členskému státu, kdy rozhodnutí státu ukládá povinnosti, z nichž má prospěch jednatel a přímý účinek rozhodnutí je toliko připodobňován právě k přímému účinku směrnic.

45. Úřad v napadeném rozhodnutí rozebral Rozhodnutí Komise ze dne 16. 12. 2005, které je adresované České republice a aplikovatelné v zásadě tak, jak to uvádí zadavatel, i přesto, že on jej připodobnil spíše k nařízení. Úřad tak dospěl k závěru, že přímým účinkem předmětného rozhodnutí nejsou České republice uloženy žádné povinnosti, jež by mohly mít vliv na přezkum veřejné zakázky. Zbytek zadavatelovy argumentace (kterou v umírněnější formě prezentuje i v rozkladu) poukazuje na stanoviska, která přímý aplikační účinek podobný směrnicím nebo nařízením nemají a nelze se tak ztotožnit se závěrem zadavatele, že by se Úřad měl těmito stanoviskům podříditi. Jsem přesvědčen, že přestože byla argumentace Úřadu v této otázce stručná, tak byla v souladu s požadavky na soulad napadeného rozhodnutí se zákonem a odpovídala skutkovému stavu případu, především na meritum argumentace zadavatele, která mohla mít vliv na zákonnost jeho postupu.
46. Zdůrazňuji, že k předmětné veřejné zakázce je relevantní pouze Rozhodnutí Komise ze dne 16. 7. 2005, se kterým se Úřad v napadeném rozhodnutí také vypořádal, když konstatoval, že se Komise souladem zadávacích podmínek se zákonem nezabývala. Pro přezkumnou činnost Úřadu tak z něj nevyplývají žádné povinnosti, kterých by se zadavatel mohl dovolat. Velkou částí své argumentace zadavatel poukazuje na dopis s názvem „*Czech Republic - Cohesion Fund 2004-2006 - Review of the retrospective verifications*“, obsahující závěry auditních orgánů Evropské komise. Tento dopis ovšem přímý účinek nemá a navíc je adresován orgánům zastřešujícím čerpání dotací a ne členskému státu jako celku. V zadavatelem zvýrazněné pasáži pak dopis pouze obecně informuje o nutnosti prokázat silnou potřebu zkušenosti s financováním z evropských zdrojů, pokud nemají být uplatněny finanční korekce, a to jen ve velmi výjimečných případech. Specificky pak závěr Komise v odstavci uvedeném jako „*Commission conclusion*“ konstatuje, že použití tohoto kritéria pro výběr nabídky je považováno za porušení principů proporcionality, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Komise uvádí, že odpověď členského státu na své dotazy nedemonstrovala dostatečně silnou potřebu zkušeností s projekty spolufinancovanými EU na straně dodavatele. Stanovisko dále rozvádí, že tento požadavek Komise považuje za příliš restriktivní a způsobilý narušit hospodářskou soutěž odstrašením potenciálních uchazečů, a že takovýto požadavek řada dalších auditovaných veřejných zakázek podobného charakteru neobsahovala, přičemž se jednalo rovněž o zakázky financované Fondem soudržnosti v České republice a i jiných členských státech. Argumentace zadavatele odkazem na z kontextu vytrženou část dopisu Evropské komise ze dne 26. 8. 2010 tak v širším pohledu jen dále potvrzuje správnost závěrů napadeného rozhodnutí.
47. Ztotožňuji se tak s tezí uvedenou ve výše zmíněném dopisu, že smyslem technických kvalifikačních předpokladů je zajistit, že veřejnou zakázku nebude realizovat dodavatel, jenž není materiálně a technicky schopen zakázku splnit a jehož technické nedostatky ohrožují průběh plnění veřejné zakázky. Administrativní zdatnost dodavatele neshledávám

objektivním kritériem technického rázu a souhlasím s Komisí, že tento požadavek je možné uplatňovat jen velmi omezeně a ve zcela specifických případech.

48. Nad rámec argumentace Úřadu se ještě vyjádřím k nepřímé otázce zadavatele, tedy proč je v rámci jednoho institutu podroben zkoumání ze strany více orgánů a proč tyto orgány dochází k odlišným závěrům. Jak bylo v prvostupňovém rozhodnutí správně uvedeno, Komise, auditní orgány ani Ministerstvo pro místní rozvoj ČR se nezabývaly souladem zadávacích podmínek se zákonem o veřejných zakázkách. Výkon dohledu nad zadáváním veřejných zakázek je dle § 112 zákona svěřen pouze Úřadu, jehož správní rozhodnutí, na rozdíl od dopisů Evropské komise, podléhají přezkumu nezávislých správních soudů. Zadavatelem předložená stanoviska se zabývají způsobem financování a zcela jistě nepředjímají, jak by měl Úřad rozhodnout v konkrétní věci při provádění dohledu nad veřejným zadáváním, v opačném případě by totiž byla značně narušena samotná nezávislost Úřadu.
49. Ve zbytku argumentace týkající se výroku II. napadeného rozhodnutí se ztotožňuji s Úřadem a považuji kritérium eliminující všechny potenciální dodavatele, kteří nemají zkušenost s financováním stavebních prací o požadovaném objemu z nestandardních zdrojů, za diskriminační. Zadavatel ostatně v rozkladu neuvedl žádné další námítky ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu, než odkaz na stanovisko Evropské komise, pro které by napadeného rozhodnutí mělo být nesprávné. Vše výše uvedené pak směřuje k závěru, že měl zadavatel specifikovat plnění veřejné zakázky související se zvýšenou administrací a požadavky řídicího orgánu projektu uvést spíše do zadávací dokumentace a do případných smluvních ujednání, jak bylo ostatně uvedeno již v předchozím druhostupňovém rozhodnutí.

Námítky k výroku I. napadeného rozhodnutí

50. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí Úřad shledal pochybení zadavatele v tom, že zadavatel netransparentně stanovil způsob hodnocení nabídek. V rozkladu zadavatel tvrdí, že svým postupem sledoval zamezení získání výhody nabídkami, které reálně nemohly splnit svůj závazek na délku záruční doby. Tyto nabídky nebo tedy aspoň jejich část, která se týkala záruční doby, zadavatel považuje za absolutně neplatný právní úkon.
51. Jsem toho názoru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí související s problematikou zjevné nepřiměřenosti bylo správné a dostatečné. Zadavatel sám pak v rozkladu uvádí, že v plném rozsahu respektuje současnou rozhodovací praxi Úřadu i správních soudů, týkající se této problematiky.
52. K rozkladové argumentaci zadavatele pak uvádím, že nelze na nabídku nahlížet jako na nevázně učiněný právní úkon na základě kritéria, které bylo až dodatečně specifikováno. Takovýto postup opět vede k netransparentnosti posuzování nabídek. Za paradoxní také považuji, že pokud by byla hodnotící komisí stanovena hranice zjevné nepřiměřenosti jen o měsíc kratší, rázem by byly podle logiky zadavatele všechny předložené nabídky v otázce záruční doby absolutně neplatnými. Uvedené ukazuje, že takto zadavatelem nastavený způsob hodnocení byl pro dodavatele nevyzpytatelnou loterií, zda dokáží odhadnout utajovanou mezní hranici.
53. Úřad v napadeném rozhodnutí správně poukázal na zadavatelem stanovený způsob hodnocení smluvní pokuty, kdy byli dodavatelé dopředu seznámeni s hraniční hodnotou

a jejich nabídky tak byly učiněny s plným vědomím, co pro ně bude překročení této hodnoty znamenat. Tento postup tak plně odpovídal zásadě transparentnosti a je otázkou, proč zadavatel stejný postup ne zvolil i ve vztahu k záruční době.

54. Zadavatel dle své rozkladové argumentace spatřoval u dodavatelů snahu, prostřednictvím nereálných záručních dob, dosáhnout v rozporu s dobrými mravy výhody, avšak neuvádí, jak měl jeho postup zaručit transparentnost celého procesu. Jeho snahu o odsunutí otázky zjevné nepřiměřenosti do oblasti dosud v rozhodovací praxi Úřadu neposuzované tak shledávám čistě účelovou. Tvzení, že rozhodovací praxe „*nevyčerpává v plném rozsahu*“ problematiku zjevné nepřiměřenosti ve vztahu k reálnosti jejich hodnot, není námitkou, která by uváděla v čem je napadené rozhodnutí nesprávné či v rozporu s právními předpisy. Otázka reálné dosažitelnosti nabídnutých hodnot je věcí smluvních sankcí či obchodních podmínek, nikoli hodnotících kritérií. Snaha o získání výhody nad nabídkami ostatních dodavatelů je pak základní podstatou hospodářské soutěže a vede k lepším podmínkám budoucí smlouvy pro zadavatele. Nelze tak dát zadavateli za pravdu, že se v tomto případě neuplatní teze, že se jedná o nabídková kritéria, která jsou zadavateli ku prospěchu, a proto je nelogické jejich omezení prostřednictvím institutu zjevné nepřiměřenosti. Argument týkající se možné neplatnosti právních úkonů proto považuji za bezpředmětný.
55. Co se výše uložené pokuty týče, jsem toho názoru, že Úřad v napadeném rozhodnutí splnil požadavky § 121 odst. 2 zákona a při posuzování závažnosti správních deliktů posoudil způsob a okolnosti jejich spáchání a i jejich následky. Vrchní soud v Praze svým rozsudkem sp. zn. 7 A 77/99 ze dne 27. 12. 2001 pro postup správních orgánů v oblasti správního trestání konstatoval, že: „*Neobsahuje-li zákon taxativní výčet hledisek, ke kterým je správní orgán při stanovení výše pokuty povinen přihlédnout, nýbrž pouze výčet příkladný, kdy z řady možných a v úvahu přicházejících hledisek zmiňuje alespoň některá, pak takováto právní úprava váže správní orgán v tom směru, že právě těmito zákonnými hledisky se musí zabývat vždy (avšak nikoli pouze jimi), když vedle toho správnímu orgánu ponechává na úvaze, zda přihlédne ještě k hlediskům dalším, v zákoně přímo neuvedeným, leč pro projednávaný případ významným.*“ Zákon hlediska, která musí Úřad při ukládání pokuty zohlednit, uvádí v ustanovení § 121 odst. 2 zákona a jsou jimi povinnost přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména pak ke způsobu jeho spáchání, k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
56. Krajský soud v Brně uvádí v rozsudku sp. zn. 62 Af 46/2011 ze dne 6. 12. 2012, že základním principem ukládání pokuty je dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, která v konečném důsledku vyvolá i jeho přesvědčivost. Nepřijatelné je výši pokuty odůvodnit pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Je třeba zvažované okolnosti rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na danou věc. Jen takový postup zajistí dostatečnou individualizaci správního postihu.
57. Úřad oba správní delikty specifikoval v člancích 76 a 77 napadeného rozhodnutí a následně, za aplikace zásady absorpce trestních sazeb zhodnotil závažnost jednotlivých deliktů. V souladu se zákonem a dosavadní rozhodovací praxí tak přisoudil porušení § 56 odst. 7 písm. c) zákona povahu přitěžující okolnosti k deliktu spočívajícím v netransparentním stanovení způsobu hodnocení nabídek, tedy v porušení § 44 odst. 3 písm. f) zákona. Jako další přitěžující okolnost pak Úřad posoudil následek postihovaného deliktu, tedy skutečnost,

že pokud by zadavatel nestanovil možnost posuzování nepřiměřených hodnot u předmětných dílčích hodnotících kritérií, nelze vyloučit, že by uchazeči koncipovali své nabídky jiným a pro zadavatele ekonomicky zajímavějším způsobem.

58. Jako polehčující okolnosti pak Úřad uvedl, že zadavatel nepostupoval zcela mimo zákon a dále zadavateli svědčila skutečnost, že problematika zjevně nepřiměřených hodnot není zákonně řešena a soudy se k ní vyjadřovaly až po ukončení předmětného zadávacího řízení. Takto posouzená otázka zjevně nepřiměřených hodnot je pak výsledkem dodržení závazného právního názoru stanoveného druhostupňovým rozhodnutím. Úřad v napadeném rozhodnutí naplnil také požadavek druhostupňového rozhodnutí na zohlednění předchozích podání, když povahu zadavatele jakožto svazku obcí posoudil jako polehčující okolnost, když na tuto skutečnost zadavatel poukazyval právě v rozkladu proti původnímu rozhodnutí. I k ostatním podáním zadavatele se Úřad v napadeném rozhodnutí vyjadřoval, z čehož vyplývá, že je v potaz bral, ovšem za polehčující ani přitěžující okolnost neuznal. Jak ostatně vyplývá z výše citovaného rozsudku, rozhodnutí o tom, zda se jedná a o polehčující nebo přitěžující okolnost je součástí správní diskrece Úřadu.
59. Vzhledem k výše uvedenému považuji za správný rovněž postup Úřadu, kdy nebyla přiznána povaha polehčující okolnosti skutečností, kterých se zadavatel dovolává v rozkladu a které prezentoval i v předchozích podáních. Konkrétně se jedná o souvislost stanovisek Komise a Ministerstva pro místní rozvoj s veřejnou zakázkou a o úmysl zadavatele eliminovat nabídky, které byly učiněny v rozporu s dobrými mravy. Co se první okolnosti týče, nemohla být posouzena jako polehčující, když zadavatel z uvedených stanovisek vyvodil nesprávné závěry, které pak vedly k omezení hospodářské soutěže. Z tohoto důvodu nelze uvedené okolnosti vzít jako polehčující okolnost. Druhá zadavatelem dovolávaná polehčující okolnost pak byla v rámci odůvodnění tohoto rozhodnutí vypořádána výše a jsem toho názoru, že Úřad postupoval správně, když ani k ní jako k polehčující nepřihlédl. Argumentaci zadavatele jsem v tomto ohledu shledal bezpředmětnou. Vzhledem k závažnosti deliktu, kterého se zadavatel stanovením netransparentního způsobu hodnocení nabídek dopustil a za situace, kdy byly zohledněny všechny relevantní polehčující okolnosti, byla pokuta uložena v souladu se zákonem.
60. Původní rozhodnutí Úřadu uložilo zadavateli pokutu 500 000 Kč. Vzhledem ke změnám reflektujícím předchozí druhostupňové rozhodnutí, použití zásady absorpce a k zohlednění polehčujících okolností pak byla pokuta napadeným rozhodnutím nově určena ve výši 380 000 Kč. Postup Úřadu tak byl v souladu s principy trestního práva, které jsou dle analogie juris použitelné i pro oblast správního trestání.
61. Jak bylo uvedeno výše, nesdílím názor zadavatele, že by mu měly být okolnosti, které specifikoval v rozkladu, přisouzeny jakožto polehčující. Samotná sankce ostatně nepředstavuje ani 1,5% maximální možné výše pokuty a považuji ji proto za přiměřenou porušením zákona zadavatelem.
62. Na závěr uvádím, že jsem se ztotožnil i s obligatorním posouzením Úřadu, zda uložená pokuta nebude mít pro zadavatele likvidační důsledky ve smyslu nálezu Ústavního soudu č. Pl. ÚS 3/02 a sám jsem neshledal za nutné pokutu tímto rozhodnutím snížit.

Závěr

63. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
64. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. JUDr. Boris Vágner, advokát, Třída Kpt. Jaroše 19, 602 00 Brno
2. VHS plus, spol. s r. o., Dobšická 17, 670 21 Znojmo,
3. PŘEMYSL VESELÝ stavební a inženýrská činnost s. r. o., Pražákova 1000/60, 619 00 Brno,
4. SYNER VHS Vysočina, a. s., Na Hranici 14, 586 01 Jihlava,
5. Outulný, a. s., Bohunická 133/50, 619 00 Brno – Horní Heršpice.

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy